

ПІША Лариса Петрівна (06. 11. 1964, Київ) — живописець, графік, монументаліст. Дочка [Петра](#), сестра [Сергія Іванових](#), онука [М. Жовтобрюха](#). Премія Київської організації НСХУ імені М. Бойчука (2020). Членкиня НСХУ (1992), Спілки дизайнерів України (2000). Закінчила Київський художній інститут (1988; викладачі *М. Стороженко, В. Чеканюк*). Стажувалася у французькому мистецькому центрі «Cité internationale des arts» (Париж, 2005). Працювала художником-монументалістом на Київському комбінаті монументально-декоративного мистецтва (1988—93); референтом з питань мистецтв Президента України Л. Кравчука у Фонді сприяння розвитку мистецтв (1994—96). Від 1997 — на творчій роботі. Від 2021 — голова секції монументально-декоративного мистецтва Київської організації НСХУ. Для постмодерністичної творчості П. характерне поєднання як традиційного українського мистецтва й новітніх європейських тенденцій 1-ї половини 21 ст., тяжіння до філософсько-символічного вираження, так і несподівано різних стилів, залучення іронічних та ігрових моментів. Мисткиня експериментує з живописом, енкаустикою, графікою, вітражем, настінним розписом, нерідко змішує їх, досягаючи виразності співставлення

індивідуального самовираження з суспільним масштабом, фігуративної деталізації з абстрактно-дизайнерським узагальненням. Її художнє мислення йде від конкретного й чуттєвого зображення до складної метафоричної мови. Твори П. впізнавані за декоративною виразністю широкого спектру формально-колеристичних засобів, від лаконічно-спрощених до тонко нюансованих і глибоко містичних, за особливою інтонацією піднесеності й поетичності. Учасниця всеукраїнських та міжнародних мистецьких виставок від 1988. Персональні — у Києві (1988, 1990—91, 1994, 1996, 1998, 2000—03, 2006, 2011—12, 2016—17, 2019, 2023). Деякі твори зберігаються в Національному музеї українського народного декоративного мистецтва (Київ), Музеї історії Києва.

Основні твори

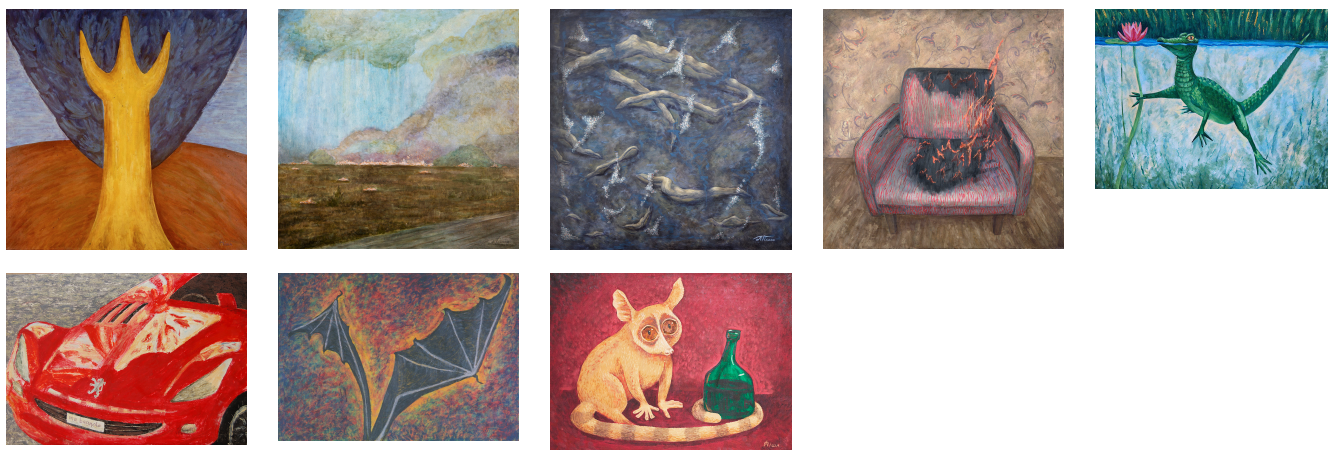
серії — живопису: «Дерево мого роду» (1988—92), «Анімалістика» (1998—2003), «Крила» (1999—2006), «Гондвана» (2004), «Стихійні почуття» (2018—19), «Коріння. Сила землі» (2022—23); енкаустики: «Квіти кохання» (1993—2000), «Французькі таблички» (2005—06), «Гойдалка» (2010—11), «Русанівські сади» (2013—14); настінні розписи — «Дороги» (1988), «Летючий корабель» (1993), «Карта Меркатора» (2000); вітражі — «Біблійні сюжети» (2000—22), «Рослинні мотиви» (2000—23), «Метелики» (2001); проєкт «Люди. Листи. Напрямки» (2014).

Рекомендована література

1. Скляренко Г. Золота лінія // *Культура і життя*. 1991, 18 трав.;
2. Л. Піша. Енкаустика. Живопис. Поезія: Альбом. К., 2002;
3. 50 років Київській організації Національної спілки художників України. К., 2019;
4. Автопортрет з букетом: Альбом-каталог, К., 2019;
5. Омельчук Ю. Ні початку, ані кінця... Літопис натхнення во врем'я люте // *Іскра*. 2023, 26 квіт.

[О. Є. Голуб](#)

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Піша Лариса Петрівна / О. Є. Голуб // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2023. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-879445>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).